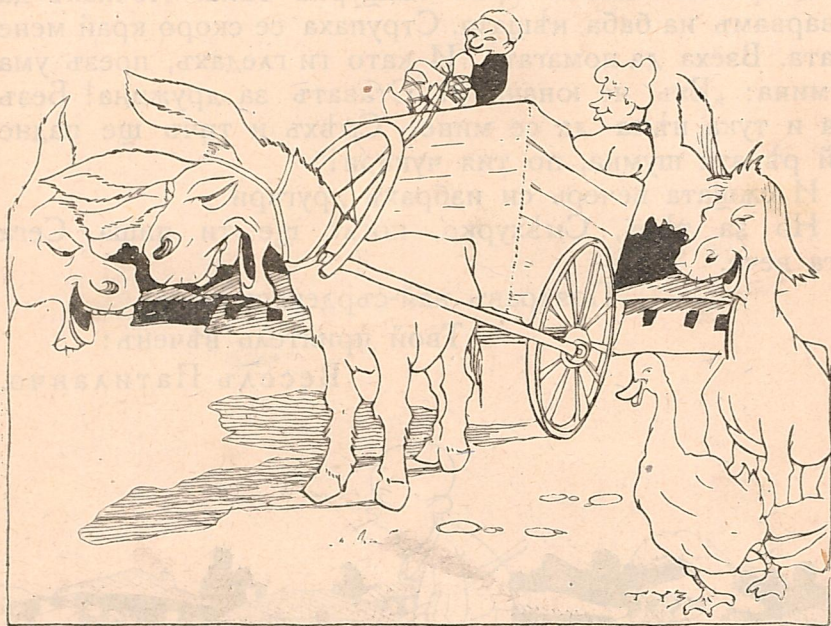

Стигнахме край село. Тъкмо подъ върбитъ магарета много бѣха насъбрани. Щомъ зърнаха само гоститѣ избрани, зареваха дружно, както му прилича. Дългоушко зина, па имъ отговори. Другото магаре гърлище разтвори. И то поздравъ прати, повтори, потрети. И другарска среща насрѣдъ пжтя стана. И уши запуши баба Цоцолана.

А ние съ коларя отдѣлихме съ мжка нашитѣ ослета и влѣзохме въ село.

Изскочиха псета. Лавнаха насреща. Бабиното куче и то се обади. Тѣ го врѣхлетѣха. А то квикъ нададе. Подплаши котака. И пилци и квачка далечъ отлетѣха. Патката закрѣка. Баба се уплаши, скочи отъ колата.

— Патилане! — викна — кучето спаси ми! Охъ, какво ще стане! Отиде безъ време бабиното Мими!

Азъ скочихъ и погнахъ злитѣ посрещачи.

— Чакай да ви кажа, кучета проклѣти! Така ли се въ село гостени посрещатъ! Отъ ослитѣ селски наука вземете! Като тѣхъ любезни съ гоститѣ бждете!

Следъ борба гореща кучето избавихъ. Баба го прегърна. Ала къмъ колата, когато се върна, два бивола черни насреща си зърна. Караше ги кротко едно гове-